

El poble continua relacionant *Solanda* amb l'ermita de Consolació, i vaig sentir de boca de gent pagesa l'afirmació que «a *Solandes* un moro porquere trobà la Mare de Déu de Consolació».

No és arabisme, com ho demostra tota l'estructura del nom; i el grup ND prova que no és català; acceptat doncs que és de data mossàrab resta el dubte de si és romànic o pre-romà; però això últim seria una idea vaga, no sabem si falsa o en tot cas basada en indicis ben insuficients: probablement llunyanes analogies amb noms com *Garonda*, *Miranda*, *Mirmanda*, *Aranda*; en definitiva, res que tengui valor sòlid. La relació amb *Consolació* té més fonament. Podríem suposar que es vagi dir inicialment alguna cosa com IMAGO SOLANDAM o CAPPELLAM SOLANTEM, d'on VILLA SOLANTE; el primer amb el sentit d'imatge usada per consolar-nos, la Verge susceptible o capaç de consolar-nos'; el segon en passar a través de l'àrab, *Solan̄a*, seria oït *Solanda* pels catalans (el *ta* és una consonant forta però sonora, ben diferent de la nostra *t*). Durant la dominació mahometana, el nom que, en principi, s'havia aplicat només a una capella, pogué sobreviure traslladat a una possessió veïna.

SÓLLER, veg. SELVA

SUBAUMA, Font (Escorca, Mall. 4, c-8)

Nom d'una font de la possessió de Bini Gran en els contraforts nord del Puig Major, prop del torrent des Gorg des Diners. Mascaró ha constatat que la font neix davall una roca en forma de barbacana.

Això sol explica el sentit del nom, que tant Mascaró com Coromines van sentir pronunciar amb *u* i no pas *o*. El nom ha d'ésser de data mossàrab perquè la síl·laba *Su-* ha de sortir del llatí SUB, i com que SUB té *u* breu, només a base del mossàrab es justifica que hagi donat *u*.

Altrament, en canvi, en altres parlars mossàrabs: *la Sobalma* entre Culla i Benafigos; però *la Sobalma* o *Subalma* a Morella (Llècua); i, convertit en *sospalma* (< *sotzbalma*), és apellatiu comú a quasi tot el Regne de València.